BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 636 27 de maig de 2024 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

242. VOCACIONS DE CABDILL

26 de maig de 2024

Benvolgudes i benvolguts, sovint s'ha parlat de l'obscuritat de la fe. Però, a voltes, la caritat encara és més obscura. Si la fe és creure el que no veiem, la caritat és estimar fins i tot el qui no és amable. Per la caritat hem de descobrir la imatge de Déu en molts que la tenen emmascarada. La caritat ens fa fer molts passos a les fosques, perquè ens obliga a confiar en la bondat amagada i quasi introbable del qui és dolent.

Són dificultats típicament evangèliques. Jesús ens diu repetidament que, entre cristians, la caritat és per a servir: «Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots» (Mc 10,43-44). En canvi, els apòstols Jaume i Joan li havien vingut amb aquesta cantarella: «Mestre, voldríem que ens concedissis el que et demanarem […]. Concedeix-nos de seure amb tu a la teva glòria l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra» (Mc 10,35.37). Davant la decidida vocació de cabdill que senten els seus deixebles, Jesús es mostra inflexible i els dona la gran lliçó de política cristiana. Volen manar? Tenen l'audàcia d'aspirar als càrrecs més alts? Molt bé, però que sàpiguen abans el veritable sentit d'aquests mots en el vocabulari evangèlic: «El Fill de l'home […] no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom» (Mc 10,45).

Les mires dels deixebles són les del món. És l'ambició de poder, de ser més que els altres. Però aquesta ambició de voler ser els primers és reprovable. Els deixebles no veuen «les coses com Déu, sinó com els homes» (Mt 16,23). Com afirmava sant Joan Crisòstom tot comentant el missatge de Jesús, «és de pagans desitjar els alts càrrecs» (*In Math*., 65). El cristià veurà en el Senyor un model de servidor. El Crist és enmig de nosaltres «com el qui serveix» (Lc 22,27). És l'amo que fa seure els criats a taula i es posa a servir-los (cf. Lc 12,37). És el Mestre que renta els peus als deixebles (cf. Jn 13,5).

I el que costa més d'acceptar és que nosaltres hàgim de fer igual. Fer-nos servents dels altres? Exigir d'una autoritat que serveixi humilment els súbdits —que poden ser dolents—, no seria, en el fons, com voler confiar al lladre la clau de la caixa o com donar als llops carta de ciutadania dintre el ramat? Aquestes són les preguntes que molts es fan. Però aquesta no és la lògica de l'Evangeli. Qui vulgui seguir Jesús haurà de ser molt intel·ligent, perquè haurà de treballar i fer el bé «sense esperar res a canvi» (Lc 6,35) i, al mateix temps, haurà de ponderar molt bé les diverses situacions, ja que no sempre li serà permès d'escollir els mitjans més fàcils. És ben clar que no podrà desviar-se mai del programa de Jesús, segons el qual —com afirma sant Pau parlant d'ell mateix— el lliure «que no era esclau de ningú» s'ha

«fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui» (1Co 9,19). I, normalment, el just paga pels pecadors, o el qui intenta fer el bé paga ben sovint els plats trencats. Sí, la caritat cristiana sovint és fosca, perquè és l'acte del creient que dona una campanada i espera que fins i tot trobi ressò en els cors dels sords.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat